ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [*YVES BOT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2011. gada 10. novembrī [1]

Lieta C-419/10

Wolfgang Hofmann
pret
Freistaat Bayern

(Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Direktīva 2006/126/EK — Vadītāja apliecību savstarpēja atzīšana — Dalībvalsts atteikums atzīt personai, kuras vadītāja apliecība tās teritorijā ir atņemta, citā dalībvalstī izsniegtu vadītāja apliecību

1. Ar šo prejudiciālo jautājumu Tiesai tiek pirmo reizi lūgts interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Direktīvas 2006/126/EK par vadītāju apliecībām [2], ar kuru tika pārstrādāta Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīva 91/439/EEK par vadītāju apliecībām [3], noteikumus.

2. Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstu izsniegtas vadītāju apliecības ir savstarpēji atzītas.

3. Tomēr pastāv atkāpe no šī principa. Faktiski šīs direktīvas 11. panta 4. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalsts *atsakās* [4] atzīt jebkuras vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi kāda cita dalībvalsts personai, kuras vadītāja apliecība izdevējas valsts teritorijā ir ierobežota, aizturēta vai atņemta. Šīs tiesību normas mērķis ir aizstāt Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta pirmo daļu, kurā ir norādīts, ka dalībvalsts šādā gadījumā *var atteikties* [5] atzīt izdotu vadītāja apliecību.

4. Ņemot vērā atšķirību starp šajos divos pantos izmantoto formulējumu, *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* [Bavārijas Administratīvajai tiesai] (Vācija) nav skaidrs, vai Tiesas atbilstoši Direktīvai 91/439 izstrādātā judikatūra ir piemērojama arī situācijām, kas ir regulētas Direktīvā 2006/126.

5. Tiesa faktiski ir atzinusi, ka atbilstoši Direktīvas 91/439 8. panta 4. punktam dalībvalsts nevar atteikties atzīt citas dalībvalsts vadītāja apliecības derīgumu tādēļ, ka tās turētājam pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērots šīs dalībvalsts izsniegtās vadītāja apliecības atņemšanas vai anulēšanas pasākums, ja pagaidu periods, kad tajā ir aizliegts iegūt jaunu apliecību, kurš bija noteikts papildus šim pasākumam, ir beidzies pirms citas dalībvalsts izdotās vadītāja apliecības izsniegšanas datuma [6].

6. Tāpēc iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai ar šīm redakcionālajām izmaiņām dalībvalstij ir noteikts pienākums turpmāk atteikties atzīt šādos pašos apstākļos izsniegtas vadītāja apliecības derīgumu.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — OV L 403, 18. lpp.

3 — OV L 237, 1. lpp.

4 — Mans izcēlums.

5 — Tāpat.

6 — Skat. 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-476/01 *Kapper* (*Recueil*, I-5205. lpp., 78. punkts), kā arī 2006. gada 6. aprīļa rīkojumu lietā C-227/05 *Halbritter* un 2006. gada 28. septembra rīkojumu lietā C-340/05 *Kremer*.

7. Šajos secinājumos es norādīšu iemeslus, kuru dēļ es uzskatu, ka Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir jāatsakās atzīt citas dalībvalsts izdotas vadītāja apliecības derīgums, ja tās turētājam pirmajā dalībvalstī vadītāja apliecība ir atņemta tādēļ, ka viņš ir vadījis transportlīdzekli alkohola iespaidā, un viņš izdevējā dalībvalstī nav izgājis vajadzīgās pārbaudes, kas attiecas uz viņa piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, kādas ir paredzētas šīs pašas direktīvas III pielikuma 14.1. punktā.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – *Savienības tiesības*

1) Direktīva 91/439

8. Lai atvieglotu personu pārvietošanos Eiropas Kopienas iekšienē vai to apmešanos dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā šīs personas ir ieguvušas savu vadītāja apliecību, ar Direktīvu 91/439 tika ieviests vadītāja apliecību savstarpējas atzīšanas princips[7].

9. Tomēr pastāv atkāpe no šī principa. Faktiski atbilstoši minētās direktīvas 8. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalsts var atteikties atzīt jebkuras tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi cita dalībvalsts personai, kurai pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērots vadītāja apliecības ierobežošanas, aizturēšanas, atņemšanas vai anulēšanas pasākums.

2) Direktīva 2006/126

10. Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punktā ir atgādināts, ka dalībvalstu izsniegtas vadītāju apliecības ir savstarpēji atzītas.

11. Saskaņā ar šīs direktīvas 7. panta 1. punkta e) apakšpunktu vadītāja apliecības izsniedz tikai pretendentiem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir dalībvalstī, kura izsniedz vadītāja apliecību.

12. Minētās direktīvas 11. panta 4. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalsts atsakās atzīt jebkuras vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi kāda cita dalībvalsts personai, kuras vadītāja apliecība šīs pirmās valsts teritorijā ir ierobežota, aizturēta vai atņemta.

13. Atbilstoši Direktīvas 2006/126 13. panta 2. punktam ar šo direktīvu netiek atņemtas vai jebkādi ierobežotas vadītāja tiesības, kas ir izsniegtas pirms 2013. gada 19. janvāra.

14. Minētās direktīvas III pielikuma 14.1. punktā ir norādīts, ka transportlīdzekļu vadītāju apliecības netiek izdotas vai atjaunotas pretendentiem vai vadītājiem, kas ir alkohola atkarībā vai nespēj atteikties no alkohola, vadot transportlīdzekli. Pretendentiem vai vadītājiem, kas agrāk ir bijuši alkohola atkarībā, var izdot vai atjaunot transportlīdzekļu vadītāju apliecības pēc pārbaudīta atturības perioda un atkarībā no apstiprināta medicīniskā atzinuma un regulārām medicīniskām pārbaudēm.

15. Direktīvas 2006/126 16. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis ne vēlāk kā 2011. gada 19. janvārī pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Šie noteikumi tiek piemēroti no 2013. gada 19. janvāra[8], un Direktīva 91/439 ir atcelta no šī paša datuma[9].

7 — Skat. šīs direktīvas 1. panta 2. punktu.

8 — Minētās direktīvas 16. panta 2. punkts.

9 — Direktīvas 2006/126 17. panta pirmā daļa.

16. Tomēr daži Direktīvas 2006/126 noteikumi ir piemērojami pirms minētā datuma. Faktiski saskaņā ar šīs direktīvas 18. panta otro daļu minētās direktīvas 2. panta 1. punktu, 5. pantu, 6. panta 2. punkta b) apakšpunktu, 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu, 9. pantu, 11. panta 1. punktu un 3.–6. punktu, 12. pantu, kā arī I, II un III pielikumu piemēro no 2009. gada 19. janvāra.

B – *Valsts tiesības*

17. Noteikumu par atļauju personām piedalīties ceļu satiksmē (*Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr*), redakcijā, kas bija spēkā 2009. gada 19. janvārī (turpmāk tekstā – "*FeV*"), 28. panta 1. punktā ir paredzēts, ka derīgas Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) vadītāja apliecības turētāji, kuru parastā dzīvesvieta *FeV* 7. panta 1. vai 2. punkta izpratnē ir Vācijā, ievērojot minētā 28. panta 2.–4. punktā paredzētos ierobežojumus, drīkst valsts teritorijā savā vadītāja apliecībā atļautajās robežās vadīt automašīnas.

18. *FeV* 28. panta 4. punkta pirmā teikuma 3. punktā ir norādīts, ka šī atļauja vadīt transportlīdzekli nav piemērojama Savienības vai EEZ vadītāju apliecību turētājiem, ja to vadītāja apliecībām Vācijas teritorijā ir piemērots pagaidu vai galīgas atņemšanas pasākums, kuru noteikusi tiesa, vai nekavējoties izpildāms vai galīgs atņemšanas pasākums, kuru ir noteikusi administratīva iestāde, vai arī, ja vadītāja apliecības izsniegšana ir tikusi atteikta ar galīgu lēmumu, vai tā nav atņemta tikai tādēļ, ka viņi starplaikā no tās ir atteikušies.

II – Fakti un pamata lieta

19. V. Hofmans [*W. Hofmann*], Vācijas pilsonis, ieguva Vācijas vadītāja apliecību 1960. gada 13. oktobrī. Ar *Amtsgericht Memmingen* [Memmingenas pirmās instances tiesas] 1996. gada 21. novembra lēmumu viņam apliecība tika atņemta. Tā tika atkal piešķirta 1998. gada 31. augustā.

20. Tā kā V. Hofmans tika atzīts par vainīgu transportlīdzekļa vadīšanā alkohola iespaidā, *Amtsgericht Memmingen* viņam piesprieda naudas sodu un viņa vadītāja apliecība viņam atkal tika atņemta. *Amtsgericht Memmingen* rīkojums krimināllietā kļuva galīgs 2007. gada 8. maijā. Turklāt šis sods tika papildināts ar aizliegumu pieprasīt jaunu vadītāja apliecību līdz 2008. gada 7. augustam.

21. 2009. gada 19. janvārī Čehijas kompetentās iestādes izsniedza V. Hofmanam vadītāja apliecību. Uz šīs apliecības kā dzīvesvieta ir norādīta Lazanijas pilsēta (Čehijas Republika).

22. Ceļu satiksmes pārbaudes laikā, kura tika veikta 2009. gada 17. martā, Vācijas amatpersonas konstatēja, ka V. Hofmana turējumā ir Čehijas vadītāja apliecība. Citas ceļu satiksmes pārbaudes laikā, kura tika veikta 2009. gada 25. martā, šo apliecību konfiscēja Vācijas policija, lai pēc tam nodotu to tālāk Vācijas iestādēm, kuru kompetencē ir vadītāja apliecību izsniegšana.

23. 2009. gada 20. aprīļa vēstulē šīs pēdējās V. Hofmanam norādīja, ka viņa Čehijas vadītāja apliecība nedod viņam tiesības vadīt transportlīdzekli Vācijas teritorijā un ka, ja viņš šajā teritorijā vadītu transportlīdzekli, tad kļūtu vainojams pārkāpumā – transportlīdzekļa vadīšanā bez tiesībām. Tās viņam arī paziņoja, ka, ja viņš nepiekritīs, ka viņa apliecībā iekļauj norādi par vadīšanas aizliegumu Vācijas teritorijā, tiks pieņemts deklaratīvs akts.

24. Tā kā V. Hofmans atteicās ļaut viņa Čehijas vadītāja tiesībās iekļaut šo norādi, *Landratsamt Unterallgäu* [Lejasalgojas apgabala Administratīvais dienests] 2009. gada 15. jūlija lēmumā konstatēja, ka viņa vadītāja apliecība, ko ir izdevušas Čehijas kompetentās iestādes, viņam nedod tiesības vadīt transportlīdzekli Vācijas teritorijā.

25. 2009. gada 13. augustā V. Hofmans *Verwaltungsgericht Augsburg* [Augsburgas Administratīvajā tiesā] cēla prasību atcelt šo lēmumu. Šī tiesa ar 2009. gada 11. decembra spriedumu prasību noraidīja, pamatojoties uz to, ka ir izpildīti *FeV* 28. panta 4. punkta pirmā teikuma 2. un 3. punktā minētie nosacījumi, jo V. Hofmanam ir piemērots Vācijas vadītāja apliecības atņemšanas pasākums. Līdz ar to šis pēdējais nevarot Vācijas teritorijā izmantot citā dalībvalstī izsniegtu vadītāja apliecību.

26. V. Hofmans par minēto spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā. Viņš būtībā prasa atcelt minēto spriedumu, kā arī atcelt *Landratsamt Unterallgäu* 2009. gada 15. jūlijā pieņemto lēmumu.

III – Prejudiciālais jautājums

27. Tā kā *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* nebija skaidrs, kā ir jāinterpretē Direktīvas 2006/126 noteikumi, tā nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [..] Direktīvas 2006/126 [..] 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir jāatsakās atzīt savā teritorijā tādas vadītāja apliecības derīgumu, kuru ir izsniegusi cita dalībvalsts ārpus attiecīgajai personai noteiktā jaunas apliecības pieprasīšanas aizlieguma perioda, ja tās turētājam pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērots viņa vadītāja apliecības atņemšanas pasākums un ja vadītāja apliecības izsniegšanas brīdī šīs personas parastā dzīvesvieta bija izdevējas dalībvalsts teritorijā?"

IV – Mana analīze

A – *Ievada apsvērumi*

28. Tā kā jautājumu par Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkta un 11. panta 4. punkta otrās daļas piemērošanu ir uzdevusi iesniedzējtiesa savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu un lietas dalībnieki savos rakstiskajos apsvērumos, vispirms ir jāizskaidro iemesli, kuru dēļ es uzskatu, ka šīs tiesību normas ir šajā lietā jāpiemēro.

29. Atbilstoši šīs direktīvas 17. pantam Direktīva 91/439 tiek atcelta no 2013. gada 19. janvāra. Dalībvalstis piemēro Direktīvas 2006/126 noteikumus no šī paša datuma [10]. Tomēr mēs jau redzējām, ka saskaņā ar šīs direktīvas 18. panta otro daļu daži panti ir piemērojami no 2009. gada 19. janvāra. Tā tas ir konkrēti minētās direktīvas 2. panta 1. punkta un 11. panta 4. punkta gadījumā.

30. V. Hofmans savu Čehijas vadītāja apliecību ieguva 2009. gada 19. janvārī. Līdz ar to, manuprāt, nav nekādu šaubu, ka atbilstīgās tiesību normas šajā lietā ir jaunās direktīvas par vadītāju apliecībām tiesību normas, proti, Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkts, kuri ir piemērojami no šī paša datuma.

31. Iesniedzējtiesai turklāt nav skaidrs, vai šīs direktīvas 13. panta 2. punkts nerada šķērsli minētās direktīvas 11. panta 4. punkta otrās daļas piemērošanai. Atgādinu, ka faktiski saskaņā ar šo pirmo tiesību normu atbilstoši Direktīvai 2006/126 netiek atņemtas vai jebkādi ierobežotas vadītāja tiesības, kas ir izsniegtas pirms 2013. gada 19. janvāra.

32. V. Hofmans tāpēc uzskata, ka 11. panta 4. punkta otrā daļa ir piemērojama tikai no 2013. gada 19. janvāra un ka līdz šim datumam izsniegtām vadītāja apliecībām nevar tikt piemērots ierobežošanas, aizturēšanas vai atņemšanas pasākums.

10 — Šīs direktīvas 16. panta 2. punkts.

33. Ir jāatgādina, ka atbilstoši minētās direktīvas 16. panta 1. un 2. punktam šīs direktīvas noteikumi un, konkrēti, 13. pants ir piemērojami tikai no 2013. gada 19. janvāra.

34. Katrā ziņā, kā norāda Vācijas valdība, 13. panta izvietojums Direktīvas 2006/126 pamatdaļā parāda, ka atsauce tajā ir tikai uz tiesībām, kas ir iegūtas īpašu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanai, nevis uz vadītāja apliecības ierobežošanas, aizturēšanas vai atņemšanas pasākumiem.

35. Faktiski ar šo direktīvu ievieš vienotu Kopienas parauga vadītāja apliecību, kuras mērķis ir aizstāt dažādās dalībvalstīs pastāvošās vadītāju apliecības [11]. Šajā ziņā tajā ir noteiktas un definētas dažādas vadītāju apliecību kategorijas [12]. Tā kā katra dalībvalsts pirms Kopienas noteikumu spēkā stāšanās ir definējusi pati savas vadītāju apliecību kategorijas, tām turpmāk ir jānosaka atbilsmes starp šīm un Savienības likumdevēja definētajām kategorijām.

36. Direktīvas 2006/126 13. panta ar virsrakstu "Ārpus Kopienas izsniegtu vadītāju apliecību atbilsmes" mērķis ir tikai regulēt šo jautājumu par dažādo vadītāju apliecību atbilsmēm.

37. Tieši tas, starp citu, izriet no [šīs direktīvas] sagatavošanas darbiem. Faktiski 13. panta 2. punkts šajā direktīvā tika iekļauts pēc Eiropas Parlamenta iniciatīvas [13]. Parlaments šo iekļaušanu pamatoja ar precizējumu, ka veco vadītāja apliecību nomaiņai nekādā gadījumā nevajadzētu beigties ar to, ka tiktu zaudētas vai ierobežotas iegūtās tiesības, kas attiecas uz atļaujām vadīt dažādu kategoriju transportlīdzekļus [14].

38. Turklāt, ja analizētu līdzīgi, kā ierosina V. Hofmans, tad dalībvalsts nevarētu piemērot valsts tiesību normas, kas attiecas uz vadītāja tiesību ierobežošanu, aizturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu vadītajiem, kuri savas vadītāju apliecības ir ieguvuši pirms 2013. gada 19. janvāra. Tas būtu pilnīgā pretrunā Direktīvā 2006/126 izvirzītajam mērķim uzlabot ceļu satiksmes drošību.

39. Visu šo iemeslu dēļ es uzskatu, ka šīs direktīvas 13. panta 2. punkts neliedz piemērot minētās direktīvas 11. panta 4. punkta otro daļu.

B – *Par prejudiciālo jautājumu*

40. Ar savu prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir jāatsakās atzīt tādas vadītāja apliecības, kuru ir izsniegusi cita dalībvalsts, derīgumu, ja tās turētājam pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērots viņa iepriekšējās vadītāja apliecības atņemšanas pasākums, lai arī šī pasākuma darbība ir pilnībā beigusies un ir izpildīts nosacījums par dzīvesvietu.

41. Patiesībā iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai Tiesas līdz šim atbilstoši Direktīvai 91/439 izveidotā judikatūra [15] ir piemērojama arī tādām situācijām, kas ir regulētas Direktīvā 2006/126, kā tā, kurā atrodas V. Hofmans.

42. Turpinājumā izklāstīto iemeslu dēļ es tā nedomāju.

43. No sagatavošanas darbiem, kuru noslēgumā tika pieņemta Direktīva 2006/126, izriet, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies stiprināt cīņu pret tūrismu nolūkā iegūt vadītāja apliecību un līdz ar to cīņu pret nedrošu ceļu satiksmi.

11 — Skat. minētās direktīvas 1. panta 1. punktu.

12 — Skat. Direktīvas 2006/126 4. pantu.

13 — Skat. 2005. gada 3. februāra ziņojuma par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par vadītāja apliecībām (pārstrādāts) 13. grozījumu (A6-0016/2005, turpmāk tekstā – "ziņojums").

14 — Turpat.

15 — Skat. šo secinājumu 5. punktu.

44. Faktiski izmaiņas šīs direktīvas 11. panta 4. punkta otrās daļas redakcijā veica Parlaments. Pārstrādājot Direktīvu 91/439, pēdējais minētais ierosināja ieviest pret bīstamiem vadītājiem pieņemto sankciju savstarpēju atzīšanu. Tas norādīja, ka šajā nolūkā, lai nodrošinātu, ka vadītāja apliecības atņemšana vienā dalībvalstī būtu saistoša visās dalībvalstīs, šīm pēdējām turpmāk būtu jāuzliek pienākums atzīt visus ierobežošanas, aizturēšanas, atņemšanas un anulēšanas pasākumus, kurus ir noteikusi cita dalībvalsts un atteikties atzīt tādas vadītāja apliecības derīgumu, kurai ir piemērots šāda veida pasākums [16].

45. Parlamentam bija nodoms panākt to, ka tūrisms nolūkā iegūt vadītāja apliecību tiktu cik vien iespējams ierobežots [17]. Kā norāda šīs iestādes Transporta un tūrisma komiteja, tūrisms nolūkā iegūt vadītāja apliecību var tikt raksturots tā, ka pilsonis, kuram smaga pārkāpuma dēļ viņa dalībvalstī ir atņemta vadītāja apliecība, iegūst jaunu vadītāja apliecību citā dalībvalstī [18].

46. Turklāt Parlaments norāda uz faktu, ka personas, kurām vienā dalībvalstī ir tikusi atņemta vadītāja apliecība, it īpaši par transportlīdzekļa vadīšanu reibuma stāvoklī vai narkotiku iespaidā, var diezgan vienkārši sagādāt sev viltus dzīvesvietu kādā dalībvalstī un tajā iegūt vadītāja apliecību, lai izvairītos no nosacījumu ievērošanas, kuri tiek piemēroti jaunas autovadītāja apliecības iegūšanai [19].

47. Līdz ar to, pēc manām domām, ir ļoti skaidri redzams, ka, mainot Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punktā lietotā formulējuma redakciju, ir pausta šī griba cīnīties pret nedrošu ceļu satiksmi, pārsniedzot to, kas bija paredzēts līdz tam, Direktīvā 91/439. Tādējādi Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrajā daļā dalībvalstīm ir atstāta tikai neliela rīcības brīvība un ir noteikts pienākums turpmāk atteikties atzīt citas dalībvalsts izsniegtas vadītāja apliecības derīgumu, ja tās turētājam pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērots viņa iepriekšējās vadītāja apliecības ierobežošanas, aizturēšanas vai atņemšanas pasākums.

48. Manuprāt, no tā ir jāsecina, ka situācijā, kādā atrodas V. Hofmans, Vācijas kompetentās iestādes pamatoti neatzīst Čehijas kompetento iestāžu izsniegto vadītāja apliecību.

49. Faktiski Vācijas kompetento iestāžu veiktā iepriekšējās vadītāja apliecības atņemšanas pasākuma dēļ jaunas vadītāja apliecības izsniegšanai šādas apliecības pieprasīšanas aizlieguma perioda beigās būtu bijis jāparedz nosacījums, ka tiek iesniegts medicīniski psiholoģiskas ekspertīzes slēdziens par V. Hofmana piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai.

50. Man neliekas apšaubāms, ka attiecībā uz dažiem pārkāpumiem, tādiem kā transportlīdzekļa vadīšana reibuma stāvoklī [20], kuri atbilstoši statistikai ir ļoti daudzu smagu ceļa satiksmes negadījumu pamatā, tas, ka vadītāja tiesību atjaunošana tiek padarīta atkarīga no šāda ekspertīzes pasākuma rezultāta, ir efektīvs preventīvs līdzeklis, ar kuru var stiprināt ceļu satiksmes drošību. No šī skatpunkta, valsts noteiktais pasākums man šķiet atbilstošs vienam no Direktīvas 2006/126 mērķiem – uzlabot ceļu satiksmes drošību [21].

51. Komisija šajā ziņā ir atgādinājusi, cik ļoti svarīgi ir izglītot, apmācīt, kontrolēt un, vajadzības gadījumā, sodīt satiksmes dalībnieku, jo pēdējais minētais ir satiksmes drošības ķēdes pirmais posms [22].

16 — Skat. ziņojuma 57. grozījumu, ka arī pamatojumu 59. lpp.

17 — Skat. ar šo grozījumu saistīto pamatojumu.

18 — Skat. priekšlikuma projektu 2006. gada 21. septembra otrajam lasījumam attiecībā uz Padomes kopējo nostāju nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu par vadītāju apliecībām (2003/0252(COD), 2.1. punkts).

19 — Skat. ar ziņojuma 57. grozījumu saistīto pamatojumu.

20 — 2009. gadā vairāk nekā 35 000 personu, kas atbilst vidēji lielas pilsētas iedzīvotāju skaitam, gāja bojā uz Savienības ceļiem un ne mazāk par 1 500 000 tika ievainoti (Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai – Virzoties uz Eiropas ceļu satiksmes drošības telpu: satiksmes drošības politikas ievirzes 2011.–2020. gadam) (COM(2010) 389, galīgā redakcija, 2. lpp.). Es uzskatu, ka katrs trešais negadījums ir tieši saistīts ar alkoholu.

21 — Skat. šīs direktīvas preambulas 2. apsvērums.

22 — Skat. 20. zemsvītras piezīmē minētā Komisijas paziņojuma 5. lpp.

52. Tādējādi uzskats, ka Vācijas kompetentās iestādes pamatoti atteicās atzīt Čehijas kompetento iestāžu izsniegto vadītāja apliecību, manuprāt, ne tikai atbilst minētās direktīvas garam, bet arī tās burtam, runājot par 2009. gada 19. janvārī piemērojamajām tiesību normām.

53. Faktiski, pēc manām domām, ir jāņem vērā fakts, ka Direktīvas 2006/126 18. panta otrajā daļā ir konkrēti paredzēts, ka arī tās III pielikums ir piemērojams no 2009. gada 19. janvāra. Šī pielikuma 14. punktā ir precizēts, ka alkohola lietošana ir ievērojams apdraudējums satiksmes drošībai un ka, ņemot vērā problēmas mērogu, no medicīnas darbiniekiem ir prasīta liela modrība. Tādējādi minētā pielikuma 14.1. punktā ir paredzēts, ka personai, kas ir alkohola atkarībā, netiek izdota vadītāja apliecība un persona, kas ir atradusies šajā atkarībā, to var atkal iegūt tikai ar zināmiem nosacījumiem, tādiem kā medicīnisks atzinums.

54. 2009. gada 15. jūlija lēmuma attiecībā uz V. Hofmanu pamatojums, manuprāt, var attaisnot Direktīvas 2006/126 III pielikuma 14.1. punktā minēto kontroles pasākumu piemērošanu. Ja šie kontroles pasākumi būtu tikuši piemēroti un ja būtu veiktas visas pārbaudes, kas ļautu pārliecināties par to, ka V. Hofmans atkal ir spējīgs vadīt transportlīdzekli, tad Vācijas kompetentajām iestādēm Čehijas vadītāja apliecība būtu bijusi jāatzīst par derīgu, jo būtu ievērotas prasības, kas atbilst kopējām rūpēm par drošību Savienības līmenī.

55. Pēc manām domām, fakts, ka Čehijas kompetentās iestādes neievēroja *Amtsgericht Memmingen* pasludināto lēmumu par apliecības atņemšanu, neiespaido manis piedāvāto risinājumu. Faktiski šīs neievērošanas iemesls bija vai nu tas, ka V. Hofmans slēpa šī notiesājuma pastāvēšanu, vai arī tas, ka Čehijas kompetentās iestādes neapspriedās ar Vācijas kompetentajām iestādēm. Pirmajā gadījumā ir skaidrs, ka noklusēšana no V. Hofmana puses nedrīkst nākt viņam par labu. Otrajā gadījumā iestādes iespējama kļūda arī nevar radīt tiesības it īpaši attiecībā uz citas dalībvalsts likumu vēl jo vairāk, ja direktīvā šai dalībvalstij ir noteikts pienākums piemērot šīs valsts likumu, ievērojot šajā direktīvā atzīto izņēmumu, kā ar to ieviestā vispārējā līdzsvara daļu.

56. Tiesas sēdē Komisija atzina, ka šīs lietas gadījumā var uzskatīt, ka izdevējai dalībvalstij veicamā rīcības shēma – apspriešanās ar Vācijas kompetentajām iestādēm un pēc tam, kad būtu uzzināts par V. Hofmana problēmām ar alkoholu, Direktīvas 2006/126 III pielikuma 14.1. punktā paredzēto pasākumu piemērošana – būtu atbilstoša šīs direktīvas garam un tāpēc Čehijas Republikas izsniegtā vadītāja apliecība būtu spēkā attiecībā uz Vācijas Federatīvo Republiku.

57. Es personīgi domāju, ka šāda rīcības shēma ļauj no tai piemītošā prevencijas skatpunkta apvienot jaunos Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta noteikumus ar savstarpējās atzīšanas principu, kas pamatojas nenoliedzamā abpusējā paļāvībā, ja tiek veikti šīs pašas direktīvas III pielikuma 14.1. punktā paredzētie pasākumi, kas ir piemērojami 27 dalībvalstīs.

58. Protams, Komisija paziņoja arī, ka šāda sistēma, saskaņā ar kuru dažādo dalībvalstu kompetentajām iestādēm ir jāapspriežas, tai liekoties sarežģīta un neesot tieši paredzēta. Tomēr es atgādinu, ka ne tikai Direktīvas 91/439 12. panta 3. punktā jau bija paredzēts, ka dalībvalstis palīdz cita citai īstenot šo direktīvu un, ja vajadzīgs, apmainās ar informāciju par vadītāju apliecībām, kuras tās ir reģistrējušas, bet ka arī Direktīvas 2006/126 15. pantā šī vajadzība pēc savstarpējas palīdzības vēlreiz ir apstiprināta no vēlāk izveidojamā vadītāju apliecību tīkla skatpunkta. Man liekas, ka dalībvalstu sadarbība un savstarpējā palīdzība ir tieši tas instruments, kas, stiprinot savstarpējo paļāvību, ļauj sasniegt mērķus, ko Savienība ir noteikusi ceļu satiksmes drošības jomā. Turklāt vadītāju apliecību tīkla izveidošana, manuprāt, nav īpaši sarežģītāka par sodu reģistru veidojošo datu bāžu tīkla izveidošanu, kas starp dažām dalībvalstīm jau ir realizēta.

59. Līdz ar to risinājums, ko es piedāvāju, man liekas, vienlaikus atbilst Savienības likumdevēja gribai – stiprināt cīņu pret nedrošu ceļu satiksmi un tādējādi piešķirt lietderīgu iedarbību Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrajai daļai, kuras teksts tika grozīts tieši šī iemesla dēļ.

60. Šajā ziņā mums to pierāda V. Hofmana uzvedība. Faktiski šķiet, ka pēdējais minētais nerisināja savas problēmas ar alkoholu, jo 2009. gada 16. aprīlī – trīs mēnešus pēc savas Čehijas vadītāja apliecības izsniegšanas – viņu apturēja un kontrolēja Vācijas policija, kura atklāja ļoti augstu alkohola saturu asinīs. Šīs visiem ceļu satiksmes dalībniekiem bīstamās uzvedības sekas bija viņa Čehijas vadītāja apliecības atņemšana uz 18 mēnešiem ar lēmumu, kas kļuva galīgs 2011. gada 5. aprīlī. Es domāju, ka, ja Čehijas kompetentās iestādes būtu zinājušas par viņa problēmām ar alkoholu, tās droši vien nebūtu V. Hofmanam izsniegušas vadītāja apliecību.

61. Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrā daļa, kā ir norādījusi Vācijas valdība, tādējādi darbojas kā drošības vārstulis, kas ļauj kavēt bīstamu indivīdu pārvietošanos dalībvalstu teritorijā.

62. Man varētu iebilst, minot faktu, ka šādu argumentāciju nevar attiecināt uz šīs direktīvas 11. panta 4. punkta otro daļu, t.i., ja pasākums izpaužas kā vadītāja apliecības anulēšana. Faktiski saskaņā ar šo tiesību normu dalībvalsts *var atteikties*[23] izsniegt vadītāja apliecību pretendentam, kura vadītāja apliecība citā dalībvalstī ir anulēta. Tomēr tāpat kā Vācijas valdība un Komisija es domāju, ka anulēšana, kas tātad tiek nošķirta no aizturēšanas, ierobežošanas un atņemšanas pasākumiem, neattiecas uz vadītāja apliecības turētāja piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, bet gan uz formas elementiem, kas attiecas uz tās izsniegšanu.

63. Direktīvas 2006/126 mērķis nav sniegt Savienības pilsonim vadītāja apliecību *forum shopping* iespēju, ja pierobežas dalībvalsts vadītāju apliecību izsniegšanas nosacījumi ir mazāk stingri[24], bet tas ir, pirmkārt, ļaut personai, kurai ir vadītāja apliecība, apmesties dalībvalstī, kas nav šīs apliecības izdevēja dalībvalsts, neprasot vēlreiz kārtot jebkādu vadīšanas eksāmenu vai nomainīt minēto apliecību, un, otrkārt, nodrošināties, lai ceļu satiksmes dalībnieki Savienības teritorijā būtu drošībā[25].

64. Līdz ar to, ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es domāju, ka Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir jāatsakās atzīt vadītāja apliecības, kuru ir izsniegusi cita dalībvalsts, derīgums, ja tās turētājam pirmajā dalībvalstī vadītāja apliecība ir atņemta tādēļ, ka viņš ir vadījis transportlīdzekli alkohola iespaidā, un ja viņš izdevējā dalībvalstī nav izgājis vajadzīgās pārbaudes, kas attiecas uz viņa piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, kādas ir paredzētas šīs pašas direktīvas III pielikuma 14.1. punktā.

V – Secinājumi

65. Ņemot vērā iepriekš minēto, iesaku uz *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* jautājumu atbildēt šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Direktīvas 2006/126/EK par vadītāju apliecībām 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir jāatsakās atzīt vadītāja apliecības, kuru ir izsniegusi cita dalībvalsts, derīgums, ja tās turētājam pirmajā dalībvalstī vadītāja apliecība ir atņemta tādēļ, ka viņš ir vadījis transportlīdzekli alkohola iespaidā, un ja viņš izdevējā dalībvalstī nav izgājis vajadzīgās pārbaudes, kas attiecas uz viņa piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, kādas ir paredzētas Direktīvas 2006/126 III pielikuma 14.1. punktā.

23 — Mans izcēlums.

24 — Uz V. Hofmana Čehijas vadītāja apliecības, protams, ir norādīta dzīvesvieta Čehijas Republikā. Tomēr ir vispārzināms, ka dažas ne visai godīgas autoskolas ir specializējušās dzīvesvietu sagādē Vācijas pilsoņiem vienīgi ar mērķi izpildīt vienu no nosacījumiem vadītāja apliecības izsniegšanai (šajā ziņā skat. šo secinājumu 46. punktu).

25 — Skat. šīs direktīvas preambulas 2. apsvērumu.